

stod Frøken Nanny i Døraabningen i Overtøj og Hat. Ved at opdage Fremmede i Stuen stoppede hun op i sin Sang med en pudsig forskrækket Mine og førte Muffen op til Munden — ligesom for at standse et Udraab.

Per rejste sig og bukkede.

Ikke et Øjeblik faldt det ham ind, at hun havde vidst om hans Tilstedeværelse — saa naturligt gennemførte hun sin Forstillelse.

„Er Du hjemme endnu, mit Barn,“ sagde Moderen. „Jeg troede, du var gaaet. — Ja, jeg behøver jo ikke at forestille. De kender min Datter, ikke sandt?“

Per svarede med et nyt Buk og ledsagede det med et Blik, der noget for uforbeholdent gav Udtryk for de Følelser, hvorefter han i dette Øjeblik beherskedes. Allerede forinden han havde set hende, alene ved den blotte Lyd af hendes Sangtriller, der i hans Øren lød som Klang af Guldstykker, havde han slaaet sin Beslutning fast. Hun var Midlet! Her skulde Skatten hæves! — Og som hun nu aabenbarede sig der i Døren med Vinterhavens Sol og Fuglekvidder bag sig, ung og yppig, fristende at skue som en østerlandsk Bajadere, syntes hun ham selve Eventyrets Fe med Sejrens palmebladsvingende Genier i sit Følge.

Frøken Nanny satte sig et Øjeblik. Hun tog Plads paa en Ottendedel af en Taburet, og der begyndte en af de sædvanlige Visit-Samtaler, hvorunder hinanden fremmede Mennesker skaffer sig Lejlighed til i Skjul af en Række Talemaader at anstille en Undersøgelse af hinandens Ydre, Væsen og Manerer.

Per var nu slet ikke nogen Mester i at konversere. Dertil var han bestandig for optaget af sig selv og sit eget. Desuden havde han ingen Interesse